

βουτσελλοαπόθωμα τό, ἀμάρτ. φ'τσελλουπί-
θωμα Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουτσέλλι καὶ ἀπόθωμα.

Τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου ἀποτίθενται τὰ ξύλινα δο-
χεῖα τοῦ νεροῦ.

βουτσελλόπικο τό, ἀμάρτ. φ'τσελλόπ'κου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσέλλι καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς κα-
ταλ. -όπικο.

Μικρὸν βαρέλλιον κατάλληλον διὰ μεταφορὰν ὕδατος.

βουτσελλοπούλλα ἡ, ἀμάρτ. φ'τσιλλουπούλλα Ἡπ.
(Χουλιαρ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. βουτσέλλα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -πούλλα, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

Βουτσάκι, ὁ ἰδ.

βουτσελλόπουλλο τό, Ἡπ. φ'τσιλλόπ'λλον Ἡπ.
(Χουλιαρ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. βουτσέλλι διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -πουλλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

Βουτσάκι, ὁ ἰδ.

βουτσελλούλλα ἡ, ἀμάρτ. φ'τσιλλούλλα Ἡπ. (Χου-
λιαρ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. βουτσέλλι διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούλλα.

Βουτσάκι, ὁ ἰδ.

βουτσί τό, βουτ-τίν Κύπρ. βουτ-τί Καλαβρ. (Μπόβ.)
Κάρπ. β'τί Θράκ. (Αὐδήμ.) Σκῦρ. ὄντ-τί Κάρπ. βου-
τσίν Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. κ. ἄ.) βουτσί
κοιν. β'τοί βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πάρ. (Λεῦκ.) βουτσί Μέ-
γαρ. βοτσί Θράκ. (Μέτρ.) βουσί Μύκ. φουτσί Πόντ.
(Οἶν.) φουτσί Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) φουτζί Θράκ. (Πε-
ρίστασ.) φ'τοί Θράκ. (Αὐδήμ. Σουφλ.) Μακεδ. (Βλάστ.
Τρίκωμ.) χουτσίν Καπ. (Σίλ.).

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουτσίων, ὃ ἐκ τοῦ βουτίον
παρὰ τὸ βυτίον. Διὰ τὸν τύπ. βοτσί πβ. Ἡσύχ «βω-
τίον» σταμνίον.

1) Ξύλινον βαρέλλιον πρὸς διατήρησιν κυρίως οἴνου
κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Ὀφ. Τραπ. κ. ἄ.): Ἡμε ἓνα βουτσί κρασί (πάρα
πολύ). || Φρ. Ἐγινε βουτσί (ἐμεθύσθη) Γίνηκε βουτσί ἀπὸ τὸ
φαεῖ (ἔφαγε κατὰ κόρον). Ἐγινε σὰ βουτσί (ἐπαχύνθη
ὑπερβολικὰ) σύνθη. Εἶναι σὰ βουτσί (ἐπὶ δυσμόρφου) Κε-
φαλλ. Τὸ πόδι του εἶναι βρησμένο σὰ βουτσί (διωγκώθη
ἐνεκα οἰδήματος) Μάν. Τοῦ ἔρριξε ξύλο ποῦ τὸν ἔκανε
βουτσί (τὸν ἐξυλοκόπησε τόσον, ὥστε ἐπρήσθη) Πελοπν.
(Βούρβουρ.) Ἡθελα τὸν κάμω βουτσί (θὰ τὸν ἐφόνευα)
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἐγινε βουτσίν (ἐπαχύνθη, ἔγινεν εὐ-
τραφής) Κρώμν. Τραπ. Τὴν ἔκαμε βουτσί (τὴν κατέστησεν
ἔγκυον, συνών. φρ. τὴν ἔκαμε φούσκα) Κεφαλλ. Σὰ
β'τοί τράφ'τοι (ἐπαχύνθη πολύ) Στερελλ. (Ἀράχ.) Πῆ τὸ
βουτσί τὸ πίνει (μεθύσκειται κατὰ κόρον) Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Τὴν ἔκανε βουτσί (ἐνν. τὴν κοιλίαν, ἔφαγε κατὰ κόρον) Πε-
λοπν. (Ἀχαΐα) || Παροιμ. Ὁ φτωχὸς ἄγιος καὶ τ' ἄδειανὸ
βουτσί δὲν ἔχουν πρέπα (οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ μὴ παρέχοντες
κέρδος δὲν τιμῶνται) Ζάκ. Βουτσί ἄδαιο καὶ ταβερναρὰ με-
θυσμένη (ἐπὶ τῶν ἀξιούντων νὰ εὗρουν τὰ πάντα κατὰ τὰς
ἐπιθυμίας των) Κεφαλλ.

Ὅσο εἶχε τὸ βουτσί κρασί, Βασίλει, κὺρ Βασίλει,
καὶ τώρα ποῦ τὸ σώσαμε, ποῦ σ' εὔρα, βρὲ κασιόδη;

(ἐπὶ ἀχαρίστων) Μεσσ. || Αἰνιγμ. Ἐρα φουτζί, τὸ ἡμῖν
νερό, τὸ ἡμῖν κρασί (τὸ ἀβγὸ) Περίστασ. || Ἀσμ.

Ἐχεις βουτσί μὲ τὸ κρασί καὶ πίλες μὲ τὸ λάδι
(πίλες=μεγάλα ἐλαιοδοχεῖα) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Κὶ ἀπὸ τὸν πόρο τοῦ βουτσιοῦ νὰ προῦμε μὲ γεμάτη
Κρήτ.

Χοντρή γυναῖκα μὴν πάρης, βουτσί τοῦ ταβερναρί
Πελοπν. (Τρίπ.) Συνών. βαρένα 1, βαρέλλα 1. β)
Μετων. ἄνθρωπος πολυπότης μέθυσος σύνθη. καὶ Πόντ.
Συνών. βαρέλλι 1 β. 2) Πίθος Κρήτ. (Σφακ.) Κύπρ. 3)
Ἀσκὸς Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) 4) Μονόξυλος κυψέλη ἐκ
κοίλου κορμοῦ δένδρου Κάρπ. Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ.) β)
Κατὰ πληθ., τεμάχια κηρήθρας Πόντ. (Ὀφ.) 5) Κα-
τακόρυφος ξυλίνη αὐλαξ, δι' ἣς κατακρημνίζεται τὸ ὕδωρ
τὸ κινεῖν τὸν νερόμυλον Κρήτ. (Σέλιν.) Συνών. βα-
ρένα 2, βούτσινας, νεροβούτσι. 6) Ξύλινον δοχεῖον
πρὸς ἐναπόθεσιν δημητριακῶν ἐν γένει καρπῶν Ἡπ.
Μέγαρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουτσί Πελοπν.
(Γορτυν.)

βουτσίζω ἀμάρτ. βουτσίζου Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσί.

Ἐξάγω τὸ γλεῦκος ἀπὸ τὰ στέμφυλα καὶ πὸ μεταγ-
γίζω εἰς βαρέλλα.

βουτσίζω ἀμάρτ. Μέσ. βουτσίγομαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως βούτς δηλούσης τὸν
ἦχον τῆς ἀναταραχῆς ἀκαθάρτων ὑγρῶν ὑλῶν.

Μέσ. ρυπαίνομαι εἰς τόπον ἀκαθάρτου περιεχομένου.
Συνών. βουτσώνω (II).

βουτσίνα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)—Λεξ. Βλαστ. 279
Δημητρ. βουτίνα Μύκ. β'τίνα Στερελλ. (Ἀράχ.) βου-
σίνα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

1) Πίθος Μύκ. Στερελλ. (Ἀράχ.): Τοὺν ἔβγαλαν σὰν
τοὺν ποντ'κὸ ἀπ' τ' β'τίνα Ἀράχ. Ἡ β'τίνα μὲ τοῦ λάδι
αὐτόθ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βυτίνα καὶ ὡς τοπων. Πε-
λοπν. 2) Τὸ κάλυμμα τῶν οἰνοδοχείων Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ.)

βουτσινάδικο τό, Λεξ. Βλαστ. 300 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσινᾶς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ.
βουτσινᾶδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικο, δι' ἣν
ἰδ. -ικος.

Βουτσάδικο, ὁ ἰδ.

βουτσινάρα ἡ, ἀμάρτ. βυτ'νάρα Σκῦρ. βουτσου-
νάρα Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσίνα καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άρα,
δι' ἣν ἰδ. -άρος.

Μέγας πίθος.

βούτσινας ὁ, ἀμάρτ. βούτσ'νας Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσίνι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ξυλίνη κατακόρυφος αὐλαξ, δι' ἣς πίπτει τὸ ὕδωρ τὸ
κινεῖν τὸν ὑδρόμυλον. Συνών. βουτσί 5.

βουτσινᾶς ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ᾶς.

Βουτσαῖς, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Στερελλ. (Βοιωτ.)
Κέρκ. Κεφαλλ. κ. ἄ., ὡς παρων. Στερελλ. (Βοιωτ.) καὶ
ὡς τοπων. Σῦρ.

